

I

Ik was vijftien jaar toen mijn ouders me naar het Yonahlossee Paardrijkamp voor Meisjes stuurden. Het kamp lag in Blowing Rock, North Carolina, verborgen in de Blue Ridge Mountains. Je kon langs de ingang rijden zonder hem te zien, tenzij je ernaar op zoek was, en dan moest je nog goed kijken; mijn vader miste hem vier keer, tot ik eindelijk een teken gaf dat we er waren.

Mijn vader reed me van Florida naar North Carolina: mijn ouders hadden niet genoeg vertrouwen in me om me alleen met de trein te laten gaan.

De laatste dag klommen we tot hoog in de bergen, waarna onze reis aanzienlijk vertraagde. De weg zag er half af uit en was smal en overwoekerd; hij kronkelde en er zaten haarspeldbochten in.

Mijn vader zei weinig als hij achter het stuur zat; hij vond dat je je altijd op de weg vóór je moest concentreren. Vijfjaar eerder, in 1925, had hij zijn eerste auto gekocht, een Chrysler Roadster, dus autorijden was voor hem geen gewoonte maar nog steeds een nieuwigheid. De eerste avond stopten we in Atlanta en nadat we waren ingecheckt in ons hotel zei mijn vader dat ik me mooi moest aankleden. Ik trok mijn lavendelblauwe zijden jurk aan met de verlaagde taille en de versiering van rozetjes. Over mijn arm droeg ik de nertsstola van mijn moeder, die ik had meegenomen ondanks het feit dat moeder had gezegd dat het niet mocht. Toen ik klein was, mocht ik de stola bij bepaalde gelegenheden om – het kerstdiner, de paasbrunch – en ik was hem als de mijne gaan beschouwen. Maar nu ik hem zo in mijn eentje droeg, voelde hij als een last, een accessoire dat te elegant voor me was. Ik voelde me ook te jong voor de jurk, hoewel het

niet de jurk maar mijn lichaam was dat me dat gevoel bezorgde. Mijn beginnende borsten waren pril en mijn houding had nog steeds dat schuchtere van een onvolwassen meisje. Mijn vader, in zijn grijze krijtstreeppak, zag er niet anders uit dan gewoonlijk, behalve dat hij een limoengroene zakdoek in zijn borstzakje had gestopt. Niet het limoengroen van tegenwoordig, fluorescerend en schel. We hadden toen niet van die kleuren. Nee, ik bedoel de echte kleur van een limoen, bleekgroen.

Bij de ingang van het restaurant nam ik mijn vaders arm zoals mijn moeder gewoonlijk deed, en hij keek me verschrikt aan. Ik glimlachte en probeerde niet te huilen. Ik klampte me nog steeds vast aan de hoop dat mijn vader me misschien niet achter zou laten in North Carolina, dat hij een ander plan voor ons had. Mijn ogen waren gezwollen van twee weken tranen vergieten en ik wist dat mijn vader het erg vond om iemand te zien huilen.

Het land verkeerde midden in de Grote Depressie, maar mijn familie had er niet onder geleden. Mijn vader was arts, en mensen hadden altijd veel over voor hun gezondheid. Bovendien kwamen we uit een rijke familie, en uiteindelijk zouden mijn ouders afhankelijk worden van dat geld. Maar pas nadat de patiënten van mijn vader zo arm waren geworden dat ze hem in ruil voor zijn diensten zelfs niets meer uit hun tuin konden geven. Dat zag ik allemaal pas nadat ik terugkwam uit Yonahlossee. Toen ik vertrok had de Depressie iets anders voor me betekend.

Ik was zelden ergens anders dan in en rondom mijn huis. We woonden in een klein stadje in Midden-Florida, Emathla, genoemd naar een dood Indiaans opperhoofd. 's Zomers was het er ondraaglijk heet – dit was in de tijd voor de airconditioning – en in de winter heerlijk fris. De winters waren perfect, ze maakten de zomers weer goed. We zagen onze burens zelden, maar ik had daar alles wat ik nodig had: we hadden vierhonderd hectare grond voor onszelf, en soms nam ik 's ochtends een lunchpakket mee als ik op Sasi, mijn pony, vertrok en kwam ik 's avonds pas terug als de zon onderging, op tijd voor het avondeten, zonder onderweg ook maar iemand te zijn tegengekomen.

En toen dacht ik aan mijn tweelingbroer Sam. Hem had ik bovenal.

Mijn vader en ik aten ossenhaas en geroosterde rode bietjes in het

restaurant van het hotel. De belangrijkste decoratie waren de glazen ramen die bijna zo hoog waren als het restaurant. Als ik naar de stille straat buiten probeerde te kijken, zag ik een vage weerspiegeling van mezelf, lavendelblauw en opgelaten. We waren de enige gasten, en mijn vader maakte me twee keer een complimentje over mijn jurk.

‘Je ziet er mooi uit, Thea.’

Mijn volle naam was Theodora, een familienaam. Het verhaal gaat dat Sam hem afkortte tot Thea toen we twee jaar waren. De bietjes smaakten flauw en voelden vies aan op mijn tong; onder het eten probeerde ik niet te denken aan wat mijn broer aan het doen was.

Mijn vader vertelde me weer dat ik in het kamp elke dag behalve op zondag zou paardrijden. Ik bedankte hem. Ik had Sasi achtergelaten in Florida, en dat was maar goed ook want ik was te groot voor hem geworden. Mijn voeten sleepten over de grond als ik licht reed. De gedachte aan mijn mooie gevlekte pony maakte me nu erg verdrietig. Zijn vacht, zei moeder altijd, was opvallend mooi omdat de zwarte en witte vlekken gelijkmatig verdeeld waren. Ik dacht aan zijn ogen, één blauw, één bruin, wat niet zo vreemd was bij paarden: als het oog omringd was door witte haren, was het blauw; door zwarte haren, bruin.

Onze maaltijd, onze laatste maaltijd samen voor een jaar, verliep voornamelijk zwijgend. Ik had nog nooit alleen met mijn vader gegeten. Met mijn moeder wel, meerdere keren, en natuurlijk met Sam. Maar nooit met mijn vader. Ik wist niet wat ik tegen hem moest zeggen. Nu er thuis zoveel problemen waren, durfde ik eigenlijk helemaal niets te zeggen.

‘Het duurt niet lang voor je weer naar huis komt,’ zei mijn vader bij de koffie en de crème brûlée, ‘als alle narigheid is opgelost,’ en nu schrok ik van mijn vaders gedrag. Ik nam snel een slokje van mijn koffie en schroeide mijn lippen. Thuis mocht ik alleen van mijn moeders koffie proeven. Mijn vader praatte zelden over onaangenaamheden, van welke aard dan ook, persoonlijk of van anderen. Misschien wist ik daarom zo weinig van de Depressie.

Hij lachte naar me, zijn flauwe, lieve glimlach, en ik voelde mijn ogen warm worden. Als mijn moeder lachte, zag je al haar tanden; haar gezicht toonde zichzelf. Maar naar de glimlach van mijn vader moest je goed zoeken. Op dit moment betekende die dat hij nog van me hield, ondanks alles wat ik had gedaan. Ik wilde dat hij zei dat alles goed zou komen. Maar mijn vader was geen leugenaar. Alles

zou niet goed komen; het kon nooit meer zo worden als het was geweest.

Ik heb nooit meer zoveel van een plek gehouden als van mijn eerste huis, waar ik was geboren, waar ik woonde tot de ellende begon. Je zou mijn liefde voor die plek kunnen afdoen met zeggen dat ik gehecht was aan de mensen die daar woonden, mijn moeder, vader en broer. Dat is waar, ik hield van die mensen, maar ik kan niet aan mijn familie denken zonder te denken aan de tuinen waarin ze wandelden, de serres waarin ze zaten te lezen, de slaapkamers waarin ze zich terugtrokken. Ik hield van het huis, los van mijn familie. Ik kende het huis, het kende mij, we vonden troost bij elkaar. Absurd, maar het was een magische plek.

Ik moet bekennen dat ik het even verdrietig vond om weg te gaan uit mijn huis als om weg te gaan bij mijn familie. Ik was nooit langer weg geweest dan een paar nachten, en ik wist zeker dat het veranderd zou zijn als ik terugkwam.

Ook ik zou veranderd zijn. Toen mijn ouders me, veel later, in Orlando van de trein kwamen halen, haalden ze eigenlijk een heel nieuw iemand op.

Ik liet mijn huis achter, mijn prachtige huis, en werd naar het Yonahlossee Paardrijkamp voor Meisjes gebracht, een enclave voor rijke jonge vrouwen, waar het personeel bestond uit oudgedienden die wachtten op het huwelijk.

Ik werd volwassen in het Yonahlossee Paardrijkamp voor Meisjes.

Maar toen wist ik nog niets van die plek, behalve dat mijn ouders me erheen stuurden opdat ze me niet meer hoefden te zien. Het begon te schemeren toen we aankwamen, een droefgeestig tijdstip waaraan ik altijd een hekel heb gehad. Onder de beschutting van enorme eikenbomen reden we over de lange grindweg die eeuwig door leek te gaan; het kwam bij me op dat het weken kon duren voor ik weer over deze weg zou rijden.

Mijn vader greep het stuur stevig vast en kneep zijn ogen tot spleetjes, terwijl hij zich heel zorgvuldig van zijn taak kweet, zoals hij dat gewend was. We hielden stil op een plein – het werd inderdaad het Plein genoemd, hoorde ik later – waaromheen hutten met daken van

berkenhout stonden en mijn vader zette de motor af. Ik keek om me heen of ik nog meer meisjes zag, maar er was niemand. Ik opende mijn portier – ‘Thea,’ riep mijn vader, maar ik negeerde hem. Ik zette mijn voeten op de lemen grond, zo anders dan de grond in Florida, die verschroeid was door de zomer. De lucht rook hier vochtig, maar niet naar de oceaan. In Florida was de oceaan altijd dichtbij, zelfs als je er uren vandaan woonde, zoals wij; hier was je aan alle kanten ingesloten door bergen.

Ik staarde naar het gebouw voor me terwijl mijn vader met de auto aan het prutsen was; hij stapte pas uit als hij er zeker van was dat alles uit was gezet zoals het hoorde. Zelfs nu. En een gebouw zoals dit, half in de berg gebouwd, had ik nog nooit gezien. De palen die het ondersteunden, deden me denken aan de benen van een paard, lang en wankel, niet bedoeld om zo’n gewicht te dragen. Ik had altijd het gevoel dat het gebouw moest vallen, zou vallen. Later, heel veel later, vertelde onze directeur me dat dit eigenlijk de veiligste manier was om in de bergen te bouwen. Ik heb hem nooit geloofd.

Omdat het zondag was, was het warme eten al achter de rug, maar dat wist ik op dat moment niet en ik werd overmand door een afschuwelijk gevoel van angst en verlangen. Dit was mijn huis niet, mijn familie was elders.

Er kwam als uit het niets een man op ons af, die zijn hand al uitstak toen hij nog zo ver weg was, drie, vier meter, dat mijn vader hem onmogelijk kon aannemen. Ik dacht even dat hij op mijn broer leek.

‘Ik ben Henry Holmes,’ riep hij, ‘de directeur.’

Het eerste wat ik van Henry Holmes vond, was dat die titel vreemd was: ik wist niet dat een zomerkamp een directeur had. Toen stond hij bij ons en eerst schudde mijn vader hem de hand; daarna pakte Mr. Holmes de toppen van mijn vingers vast en maakte een lichte buiging. Ik boog het hoofd.

‘Thea,’ zei mijn vader. ‘Theodora, maar zeg maar Thea.’

Ik knikte en bloosde. Ik was niet gewend aan vreemden, en Mr. Holmes was knap, met donker, glanzend bruin haar dat eruitzag alsof het geknipt moest worden. Zijn hemdsmouwen waren netjes opgerold en nu hij dichtbij was, zag ik dat hij toch niet op Sam leek. Sam had een vrolijk, open gezicht, met ronde, lichtbruine ogen – moeders ogen. Sam zag er altijd vriendelijk en kalm uit. Mr. Holmes’ gezicht was een tikje gespannen, zijn lippen aandachtig samengeperst. En hij

was een man, met een schaduw van een baard. Mijn broer was een jongen.

Op dat moment zou ik Sams gezicht in dat van iedereen hebben gezien. Ik had een van zijn zakdoeken met een monogram erop meegenomen, iets wat de volwassenen over wie ik in boeken las altijd deden, hun geliefden een aandenken meegeven. Maar natuurlijk had Sam me niets gegeven; ik had hem gepakt. De zakdoek lag plat tegen mijn lijf, onder mijn jurk; niemand ter wereld wist dat, alleen ik. Ik drukte mijn hand tegen mijn maag en keek Mr. Holmes in de ogen, zoals ik dat, had mijn moeder me geleerd, moest doen bij een vreemde. Ik kon me niet herinneren ooit een man te hebben ontmoet die geen familie van me was, hoewel dat beslist gebeurd moest zijn.

‘We zijn blij dat je hebt besloten bij ons te komen,’ zei hij, en zijn stem leek zachter toen hij tegen mij praatte, alsof hij probeerde medeleven te tonen, niet met zijn woorden, maar door de manier waarop ze klonken toen ze mijn oren bereikten. Ik zei tegen hem dat ik ook blij was hier te zijn. Hij moet geraden hebben dat ik vanwege een onaangenaam voorval zo laat in het seizoen naar het kamp was gestuurd. Ik was midden in de zomer ingeschreven; ik vroeg me af welk excuus mijn vader had opgegeven.

Mr. Holmes ging ons voor op de hoge trap naar het Kasteel, en hoewel ik er pas later achter kwam dat iedereen dat gebouw zo noemde, vond ik toen al dat het eruitzag als een fort, indrukwekkend en elegant. De trap was niet overdekt en het moest net geregend hebben, want het hout was glibberig. Ik liep voorzichtig. Er hingen twee gaslampen aan weerszijden van de deur boven aan de trap. De beide vlammetjes brandden gelijkmatig oranje-rood binnen hun glazen behuizingen. Mr. Holmes opende een dikke eikenhouten deur, die marineblauw was geschilderd met gele sierlijsten, de kleuren van het ‘kamp’, en leidde ons door het vertrek aan de voorkant dat dienstdeed als eetzaal en gebedsruimte.

Mr. Holmes bleef even bij de erker staan.

‘Wat is het hier anders dan in Florida,’ zei mijn vader. Hij lachte even naar me en ik kon zien dat hij het moeilijk had. Hij was het afgelopen jaar grijs geworden bij de slapen en ik zag plotseling dat mijn vader oud aan het worden was.

Mr. Holmes nodigde ons met een handgebaar uit in zijn kantoor,

waar ik op een bruinfluwelen sofa ging zitten terwijl mijn vader en Mr. Holmes de noodzakelijke dingen regelden. Ik voelde dat Mr. Holmes me gadesloeg, maar ik keek niet op.

Ik kuchte en mijn vader draaide zijn hoofd om.

‘Wacht je buiten, Thea?’ Het was geen vraag. Ik vertrok en liep de gang naast het kantoor door. Vanaf de plek waar ik stond, zag ik de tafels die al gedekt waren voor de volgende maaltijd, tafels waaromheen morgenochtend vast veel meisjes zouden zitten. Honderden. Ik wilde zo graag ergens anders zijn.

Ik liep terug naar het kantoor van Mr. Holmes en werd geconfronteerd met een muur vol foto’s, die ik eerder over het hoofd had gezien. Paarden, en schrijlings erop hun meisjes. Ik ging dichterbij staan en las de kleine lettertjes die onder elke foto gegraveerd stonden, ging met mijn vingertoppen over het koper en voelde de woorden. Op elk plaatje stond de naam van een paard en daaronder de naam van een meisje, en daarna, eindelijk, EERSTE PLAATS LENTESHOW en het jaartal. Er hingen foto’s uit de negentiende eeuw. De paarden waren niet erg veranderd, maar de meisjes uit de vroegste jaren reden op een dameszadel, en hun benen hingen nutteloos dicht naast elkaar. Je kon het verloop van de tijd zien, zowel in de kwaliteit van de foto’s als in de namen en kleren en kapsels van de meisjes; die laatste twee waren naarmate de tijd verstreek korter geworden. Er waren hier zoveel mensen geweest. Op de recentste foto was een lang meisje met witblond haar en een aristocratisch gezicht te zien dat schrijlings op een reusachtig paard zat; ze leken de man die naast hen stond en de prijs uitreikte in het niet te doen verzinken. LEONA KELLER, stond erop, KING’S DOMINION, EERSTE PLAATS LENTESHOW, 1930.

Ik zag een klein tafeltje met een marmeren blad naast de deur van Mr. Holmes’ kantoor staan, met twee nette stapels brochures erop. *Yonahlossee Paardrijkamp voor Meisjes*, stond op de eerste, *Een Zomers Ruiterverblijf voor Jongedames sinds 1876*. Onder de schuine letters stond een rij lachende meisjes, in witte blouses en witte rokken, die elk een paard vasthielden. De oren van de paarden wezen allemaal naar voren; hun aandacht werd opgeslokt door iemand achter de camera.

Erst dacht ik dat de brochures op de andere stapel gewoon oudere versies waren. Op het omslag stond een foto van wat de hele leerlingenbevolking moest zijn geweest, een massa meisjes die in rechte rij-

en waren opgesteld voor de foto en allemaal plechtig in de camera staarden. *Yonahlossee Rijschool voor Meisjes*, stond er in dezelfde cursieve letters, *Opleiding voor Jongedames sinds 1902*.

Ik hoorde een stem achter Mr. Holmes' deur, glipte weg en liep naar het raam. Ik hield een hand tegen het glas; mijn duim dekte een halve bergketen af. Het uitzicht was verbluffend; ik had nog nooit zoiets gezien. Florida was plat en heet, maar zo ver als ik uit dit raam kon zien, waren hier bergtoppen, blauwgrijs, waarover bossen kronkelden en die door de wolken, zo laaghangend dat het geen gewone wolken konden zijn, heen prikten. De wolken waaraan ik gewend was, zweefden hoog in de lucht.

Ik was nog niet zo kwaad over mijn situatie dat ik geen oog voor schoonheid meer had.

Ik werd ondergebracht in Huize Augusta. Alle hutten waren genoemd naar de familieleden van de oprichters – we hadden Huize Mary, Huize Spivey, Huize Minerva... Mr. Holmes leidde mij en mijn vader over het Plein, maar ik bleef een halve meter achter hen zodat ik niets hoefde te zeggen. Mr. Holmes nam reusachtige passen; hij was lang en mager en torende boven mijn vader uit, die altijd aan de kleine kant was geweest. Sam, die de afgelopen paar maanden enorm in de hoogte was geschoten, was nu groter dan hij. Misschien was Sam op dit moment aan het eten, of misschien was de maaltijd al voorbij. Misschien had hij de kleren die hij overdag droeg nog aan: een korte broek en een linnen overhemd, geschikt om de zon draaglijk te maken. Wij droegen nooit lange mouwen in de zomer, maar in Atlanta droeg elke man die ik had gezien een kostuum, ondanks de hitte. Mr. Holmes droeg nu ook een kostuum, was met vader uit zijn kantoor gekomen met een jasje aan.

Mijn vader liep snel om hem bij te houden en hield zijn handen in zijn zakken, maar haalde ze er telkens instinctief weer uit om zijn evenwicht te bewaren.

Ik vroeg me af of ik mijn vaders achterhoofd zou herkennen in een menigte. Dat van Sam zou ik zeker herkennen, zijn dikke krulhaar, dat moeder elke keer dat ze langs hem liep glad probeerde te strijken, als ze uit gewoonte met haar hand over zijn hoofd ging.

Mr. Holmes opende de deur van Huize Augusta en ging als eerste naar binnen, maar voor hij dat deed, draaide hij zich om en lachte even naar me; ik kon hem tegen de meisjes horen zeggen dat ze bezoek hadden, en toen mijn vader en ik even later binnenkwamen, stonden er vijf meisjes bij hun stapelbedden, met hun handen op hun rug, bewegingloos. Het was nu bijna donker, en de gloed van een kandelaar aan de muur was de enige lichtbron in het vertrek. Ik vond het vreemd dat Mr. Holmes, een volwassen man, zonder te kloppen een ruimte vol meisjes in was gelopen. Maar ze hadden geweten dat hij zou komen. Ik vroeg me af wat ze nog meer wisten.

‘Dit is Theodora Atwell, ze is uit Florida naar ons toe gekomen.’

De meisjes knikten tegelijkertijd, en ik werd overvallen door paniek. Deden ze alles tegelijkertijd? Hoe moest ik dat weten?

‘En dit,’ zei Mr. Holmes, beginnend bij het meisje links, ‘zijn Elisabeth Gilliam, Gates Weeks, Mary Abbott McClellan, Victoria Harpen en Eva Louise Crayton.’

‘Aangenaam,’ zei ik, en alle meisjes bogen even hun hoofd. Elisabeth, het eerste meisje, veranderde van houding en verbrak de orde, en daar was ik erg dankbaar voor. Het waren maar gewoon meisjes, zoals ik. Ze streek een pluk lichtbruin haar achter haar oor en glimlachte; ze had een scheef lachje. Ze leek aardig. Ik vond haar blauwe ogen mooi; ze stonden wijd uit elkaar, als die van een paard. Zij zou mijn Sissy zijn.

In dat flauw verlichte vertrek dat zo intens naar hout rook, vroeg ik me af wat die meisjes daar had gebracht. Of wie ze had gebracht. We hadden allemaal de helft van een stapelbed, een kleine kast, een wastafel, een bureau en een toilettafel. Onze huismeesteressen woonden bij elkaar in een ander huis; wij meisjes werden helemaal alleen gelaten. Ik pakte mijn vaders hand, die langs zijn zij hing, en hoopte dat de andere meisjes me niet kinderachtig zouden vinden. Zijn stevige greep verraste me, en toen wist ik dat het waar was: hij was van plan me hier achter te laten. Ik trok mijn hand uit de zijne en deed een stap naar voren. ‘Ik ben blij dat ik hier ben.’

Mijn vader gaf me een zoen op mijn wang en drukte me in een onhandige, halve omhelzing tegen zich aan; nu genereerde ik me in plaats van me verdrietig te voelen, met al die meisjes die keken. Mr. Holmes wendde beleefd zijn hoofd af. Toen vertrokken ze, en ik stond daar alleen in die ruimte vol meisjes en was doodsbang. Ik was

gewend aan het gevoel van angst – elke keer als ik een hogere sprong uitprobeerde, schoot het door mijn hoofd – maar die angst ging gepaard met iets van opwindning.

Nu keek ik naar de effen gezichten van al die meisjes en zij keken naar mij en ik voelde me angstig op een manier die ik niet kende. Ik kon nergens anders heen, er was niemand om me op te beuren, behalve ikzelf. Ik wilde mijn armen over elkaar slaan, maar een instinct hield me tegen: ik wilde niet dat die meisjes wisten dat ik bang was.

‘Theodora?’ vroeg het knappe meisje met het volle figuur, en ik herinnerde me haar naam. Eva.

‘Thea,’ mompelde ik. Maar ik kwam niet uit een familie van mompelaars. Ik schraapte mijn keel. ‘Thea. Een afkorting.’

‘Nou, dat is beter,’ zei Eva grijnzend. ‘Theodora is een mondvul.’

Ik aarzelde – lachte ze me uit om mijn naam? Maar toen klopte ze op het stapelbed naast haar. ‘Dit is jouw bed. Jij bent mijn onderstel.’

Sissy lachte. Ik schrok van het geluid, maar daarna troostte het me. ‘Heb je ooit in een stapelbed geslapen?’ vroeg ze. ‘Ik slaap ook onder. Dat is het slechtste bed, maar je bent zo laat.’

Ik wees naar mijn grote koffer, die aan het voeteneind van mijn bed stond. Wijzen hoorde niet, en nu zouden de meisjes denken dat ik geen manieren had, maar slechte manieren waren beter dan uitleggen waarom ik zo laat was gekomen.

‘Mijn koffer is er al,’ zei ik.

‘Een van de mannen heeft hem gebracht,’ viel Mary Abbott in. Haar stem klonk breekbaar.

‘Maar niet die knappe!’ zei Eva, en Sissy lachte.

Gates draaide zich om van haar bureau, waar ze iets had zitten schrijven – een brief? Ik vroeg me af aan wie – en ik zag dat ze afkeurend keek.

‘O Gates,’ zei Eva. ‘Wees toch niet zo serieus. We babbelen maar wat.’ Eva draaide zich loom naar me om; ze bewoog zich alsof ze zich nergens druk over maakte. ‘Er zijn hier twee mannen die klusjes doen. De ene is heel knap. En de andere... dat zie je wel.’ Ik voelde dat mijn gezicht begon te gloeien, en liep snel naar mijn bed zodat de andere meisjes het niet zouden zien. Ik bloosde bij het minste of geringste. Ik ging in de weer met mijn koffer en even later merkte ik dat iedereen zijn nachtkleding aantrok. Ik kleedde me snel uit – geen enkel ander meisje had me ooit naakt gezien. Alleen moeder, en zij was

geen meisje. Ik zorgde ervoor dat ik de zakdoek verborgen hield terwijl ik me ontkleedde – de andere meisjes zouden me kinderachtig vinden als ze zagen dat ik een stukje stof van mijn broer onder mijn kleren had verborgen. Of erger dan kinderachtig: vreemd.

Onze nachtjaponnen waren allemaal hetzelfde – de mijne was klaargelegd op het bed – zachte katoenen hemden met een v-hals, een zoom die tot halverwege de kuit kwam en waarop op de linkerborst УРК geborduurd was. Op ons hart. De nachtjapon die ik had meegebracht, was hooggesloten, viel tot op mijn enkels en had ruches bij de polsen. Hij zou me meteen verraden hebben. Moeder had me verteld dat ik een uniform zou dragen, dus ik hoefde niet veel mee te nemen; thuis had het idee me woedend gemaakt. Ik zou behandeld worden als alle anderen! Maar nu was ik blij. Ik had niet geweten dat mijn nachtjapon helemaal verkeerd was.

De meisjes gingen telkens met zijn tweeën naar buiten – Eva en Sissy, Gates en Victoria – tot alleen Mary Abbott en ik overbleven. Ik moest haar wel volgen. Ik wilde niet vragen waar we naartoe gingen, maar ik deed het toch.

‘Naar het privaat. Ik weet wat je denkt: hoe kan het dat onze huizen geen toilet hebben?’ zei ze. Ze liet haar stem samenzweerderig dalen: ‘Ze denken dat het goed voor ons is.’ Ze sprak met een heel zuidelijk accent. Mr. Holmes had ook een accent, maar ik kon het niet thuisbrengen – hij praatte op een afgemeten toon, het tegendeel van hoe iedereen in Huize Augusta praatte. Ik had geen accent, niet vergeleken met deze meisjes. ‘Maar er is tenminste wel een waterleiding. En stromend water voor ons bad.’

Ik knikte naar Mary Abbott, omdat ik niet wist hoe ik moest reageren. Ik had altijd al een waterleiding gehad, en stromend water.

Eva en Sissy passeerden ons toen ze terugliepen naar de hut, samen met een paar andere meisjes uit andere hutten. In onze nachthemden zagen we eruit als spoken, en ik haatte deze plek, haatte die meisjes, mijn eerste zuivere, onvermengde gevoel sinds ik was aangekomen. Ik trok mijn sjaal steviger om mijn schouders en haatte mijn moeder.

Het privaat was brandschoon – daar was ik dankbaar voor. Ik wachtte niet op Mary Abbott, haastte me terug naar de hut zonder ook maar iemand aan te kijken. Toen we langs Eva en Sissy waren gelopen, wist ik door de manier waarop ze lachten dat Mary Abbott geen meisje

was bij wie ik me moest aansluiten. Ik lag al in bed toen Mary Abbott binnenkwam. Ze keek me een lange seconde aan, smachtend, dacht ik, maar dat sloeg nergens op, want ze kende me pas een uur – en toen kwam er iemand de hut in die te oud was om een meisje te zijn, en te jong om een vrouw te zijn. Ze keek amper naar ons. Toen ze mij zag, knikte ze. ‘Theodora Atwell. Blij te zien dat je je plekje hebt gevonden.’ En daarna deed ze ons licht uit.

‘Slaap lekker, meisjes,’ riep ze toen ze de zaal uit liep.

‘Slaap lekker, Henny,’ riep iedereen in koor terug.

Daarna wensten de meisjes elkaar slaperig en fluisterend goedenacht; ik dacht dat het daarmee gedaan was toen Eva nog iets zei. ‘Slaap lekker, Thea,’ fluisterde ze, en alle andere meisjes volgden. Mijn naam werd vijf keer gefluisterd en het was verbazingwekkend dat ik wist welke stem bij wie hoorde, verbazingwekkend dat die meisjes me nu al opeisten.

Het laatste meisje dat ik had gekend, was Milly, een buurmeisje, en die was jaren geleden verhuisd. Ze had altijd een pop bij zich. Ik vond haar saai, het laatste wat je in mijn familie wilde zijn. Andere mensen waren saai; de Atwells waren interessant.

Maar Sam vond Milly aardig. Ze keek toe als hij zijn terrariums verzorgde, hielp hem boomtakken in een hanteerbaarder formaat te snijden, luisterde belangstellend als Sam uitlegde hoe zijn grote reuzenpad gif uit de klieren achter zijn ogen spoot. Alleen Sam kon de pad oppakken; als ik het probeerde, blies hij zich op tot tweemaal zijn normale afmeting. Sam had iets zorgzaams over zich waardoor dieren hem vertrouwden. Mensen ook.

Ik vond het niet leuk om Milly samen met Sam aan te treffen toen ik terugkwam van een ritje. En dus stal ik Milly’s pop en begroef hem achter de schuur. Ze kwam nooit meer terug.

Sam wist wat ik had gedaan. Ik was wreed geweest en Sam haatte wreedheid. Ik denk dat hij het niet begreep, de impuls om een ander levend wezen kwaad te doen. Daarom kon hij ook niet paardrijden. De gedachte om een spoor in de zachte flank van een paard te drukken of het stomme beest met een zweep te slaan – dat kon Sam zich gewoon niet voorstellen.

Hij schaamde zich voor me, en ik schaamde me bijna voor mezelf, maar Milly was al snel vergeten, vermalen in het stof van een kinder-geheugen.

Een meisje praatte in haar slaap en mompelde iets onzinnigs.

‘Ssst,’ zei Gates, ‘ssst,’ en het gemompel hield op.

Tijdens onze eerste stop in Atlanta hadden mijn vader en ik in afzonderlijke kamers geslapen. We hadden nog nooit met ons tweeën gereisd, dus ik wist niet wat ik daarvan moest denken, maar in mijn grote reuzenkamer had ik gehuild en mezelf daarna een tik gegeven omdat ik me zo dom en wanhopig gedroeg: dit stelde niets voor, zei ik tegen mezelf, verman je. Ik was in slaap gevallen met het geluid van auto’s onder mijn raam, me afvragend of mijn vader hetzelfde hoorde in de kamer aan de andere kant van de gang, me afvragend of hij nog wel wakker was en het kon horen of dat hij al diep in slaap was.

Door de auto’s onder mijn raam had ik me minder eenzaam gevoeld, hoewel dat idioot was – de mannen en vrouwen in die auto’s waren geen vrienden van me.

Nu vroeg ik me af of Sam nog wakker was en naar de krekels in Emathla lag te luisteren. Ik vroeg me af wat hij vandaag nog meer had gehoord, wat hij nog meer had gedaan. Moeder zou nog wakker zijn, zitten lezen, naar de radio zitten luisteren. Vader zou waarschijnlijk nog achter het stuur zitten, behoedzaam door de bergen slingerend.

Ik dacht aan mijn neef, Georgie, en moest bijna huilen, maar ik stond het mezelf niet toe. Ik had genoeg gehuild voor mijn hele leven. Twee levens. Drie.

De volgende morgen werd ik wakker van de bel. Ik ging snel rechtop zitten en stootte mijn hoofd tegen Eva’s bed. Haar hoofd verscheen naast het mijne, vanuit haar bovenbed.

‘Je ziet eruit als een vleermuis,’ zei ik, en ze keek me dromerig aan. Ik bewonderde haar mooie huid, haar volle wangen.

Ik masseerde mijn schedel en wachtte tot de andere meisjes op zouden staan. Maar een paar minuten lang gebeurde er weinig; ze bleven in hun bed liggen en gaapten en rekten zich uit. Ik was nog nooit in mijn eentje zo lang bij zoveel meisjes geweest. Moeder had Sam en mij twee weken naar de school in Emathla gestuurd, maar daarna besloten dat die niet goed genoeg voor ons was. Maar de ver-

schillen tussen mij en die kinderen, de zonen en dochters van plattelandsmensen, waren overduidelijk geweest. Hier wist ik niet waar ik stond.

Alle meisjes zagen er versuft uit, zoals ze daar in hun bed lagen. Eva was de langste van ons; Mary Abbott de kleinste. Victoria was het dunste meisje, maar ze was te dun; haar sleutelbeen stak zo scherp uit dat het leek of ze uitgehongerd was. Mijn haar was donker noch licht; ik was klein noch lang. Thuis zag ik bijna nooit andere kinderen. Vader gaf ons les, en als Sam en ik wel eens een jongen of meisje in de stad tegenkwamen, werden we altijd van onder tot boven opgenomen omdat we een tweeling waren en griezelig veel op elkaar leken: we hadden allebei vaders stevige neus, en hoge, brede jukbeenderen. Onze gezichten waren gebeeldhouwd, zei moeder. En we hadden allebei moeders haar, grove krullen van een warm kastanjebruin. Het voelde hetzelfde als je het aanraakte. We vielen op door onze gelijkenis. Hier, zonder Sam, was ik net zoals alle anderen, alleen een beetje donkerder door de zon in Florida.

Er kwam nog iemand binnen, duidelijk een dienstmeisje – dat zag ik aan haar uniform.

‘Goedemorgen, Docey,’ riep Eva, en Docey glimlachte snel in haar richting, om vervolgens water in onze wastafels te gieten. Daarna stond iedereen op en liep erheen – ze waren van eenvoudig notenhout, maar hun kommen waren mooi versierd met fijne bloempjes. Er waren stukjes van de rand van mijn kom af. Docey was kleiner dan de rest van ons. Als ik moest schatten, was ze niet groter dan een meter vijftig, maar wel sterker, met muizig bruin haar dat in een strak knotje was vastgespeld en een lui oog. Ze praatte snel met een zwaar zuidelijk accent, slordiger dan dat van alle anderen. Later zou ik te weten komen dat haar accent erop wees dat ze afkomstig was uit het armste deel van de Appalachen.

Nadat we ons gewassen en aangekleed hadden, liepen we over het Plein naar hetzelfde gebouw waar ik de avond ervoor met vader was geweest. Ik had geslapen met Sams zakdoek onder mijn kussen. Ik had hem weer onder mijn kleren willen stoppen, maar het risico dat Eva of Sissy – op die twee wilde ik het liefst indruk maken – het zou zien was te groot. ’s Ochtends moesten we kennelijk volledig gekleed zijn voor we het huis verlieten.

Toen ik buitenkwam, was ik geschokt door de enorme massa

meisjes. Er waren er zoveel, allemaal gekleed in witte rokken en blouses met ronde kraagjes, en ook weer met YPK in het marineblauw op ons hart geborduurd. Mijn vader had me verteld dat er bijna tweehonderd meisjes zouden zijn, om me voor te bereiden, neem ik aan, maar ik was niet voorbereid, niet op dit leger. Het enige wat hen meteen van elkaar onderscheidde was hun haar – een meisje met kleine krulletjes keek even naar me en fluisterde toen iets tegen haar vriendin, en ik besepte dat ik haar aangaapte. Ik voegde me bij de menigte en probeerde iedereen bij te houden, probeerde mijn stap aan te passen aan de hunne. Ik keek naar de benen van alle meisjes en besepte dat niemand kousen droeg; onder het middel zagen we eruit als een troep kinderen.

Sissy kwam naast me lopen. Haar bruine haar was modieus kort geknipt. Ik voelde aan mijn eigen haar, dat ver over mijn schouders hing. Ik had het ook kort gewild, maar moeder wilde niet dat ik het afknipte.

‘Je loopt snel,’ zei ze.

Ik vertraagde mijn pas. ‘Ja.’

‘Het is heet in Florida.’ Haar stem klonk hees, wat scherp in contrast stond met haar fijne trekken.

‘Waar kom jij vandaan?’ vroeg ik.

‘Monroeville.’

Ze deed alsof ik moest weten waar dat lag. Ik deed net of dat zo was.

‘Wat doet jouw vader?’ vroeg ze.

‘Die is dokter. En hij is eigenaar van sinaasappelboomgaarden.’ Dat laatste was niet helemaal waar – de citrusboomgaarden waren van mijn moeders familie – maar ik nam aan dat grondbezit je hier status opleverde.

‘Ik ben dol op sinaasappels!’ zei ze met haar scheve lachje, en ik glimlachte ook, om haar enthousiasme. Voor mij waren sinaasappels geen traktatie. Ze waren een gegeven.

‘Wat doet jouw vader?’ vroeg ik.

‘Hij beheert de zaken van mijn grootvader. En hij rijdt paard. Daarom heeft hij me hierheen gestuurd, om te leren paardrijden. Maar ik ben bang dat ik er niet veel mee op heb.’

‘Nee?’

‘Het is te vies,’ zei ze. En voegde er toen snel aan toe: ‘Maar denk

niet dat ik zo ben,' en ze keek me even zijdelings aan. 'Ik vind andere dingen gewoon leuker.'

Ik was verrast door het geluid van mijn lach. Ik had al weken niet meer gelachen.

De andere meisjes dromden om ons heen toen we de eetzaal in liepen. Ze gingen in groepjes om tafels bedekt met een linnen kleed zitten en babbelden met elkaar, en ik kon zien dat ze het hier naar hun zin hadden, dat ze zich thuis voelden.

Sissy wees me mijn tafel, waaraan Mary Abbott, Victoria en Henny met nog een aantal anderen zaten. Mary Abbott grijnsde enthousiast toen ze me zag. Ik glimlachte even terug en ging toen zo ver mogelijk van haar af zitten.

'Hallo, Theodora,' zei Henny. Ik wilde haar net vertellen over mijn naam, maar Mary Abbott was me voor.

'Ze noemen haar Thea.' Henny deed net of ze niets gehoord had en ging door met het voorstellen van de anderen aan tafel, een mengeling van jongere en oudere meisjes en een lerares, Miss Metcalfe, die een heel gladde huid had en kleine, parelachtige tanden.

Er waren schalen met warm eten – eieren, bacon én ham, frambozenmuffins, havermout – maar ik had geen honger. Niemand lette speciaal op me en daar was ik blij om. Ik bedacht dat Sam al dat eten heerlijk had gevonden; de laatste paar maanden at hij als een paard. Ik wist precies waar hij nu was: buiten, een van zijn gewonde dieren aan het verzorgen, of de insecten in een van zijn terrariums aan het voeren, terwijl hij een tak verlegde zodat een hagedis een beter plekje had om in de zon te zitten. Er was niet altijd een gewond dier te verzorgen, maar hij voedde al een paar weken een nest jonge eekhoorns. Hun moeder was verdwenen.

'Kan ik je iets vragen?' zei Molly halverwege de maaltijd. Ze had vooruitstekende boventanden, waardoor ze er jonger uitzag dan ze was. Haar dunne, bruine haar hing los en kwam tot onder haar taille. Het moest geknipt worden.

'Mag ik...' corrigeerde Henny. Ze was mollig en had een onderkin en een moedervlek op haar linkerslaap die precies op de verkeerde plek zat. Ze was niet echt alledaags, maar die moedervlek... Ik vond Henny niet aardig, maar ik was opgelucht dat ze er was, dat er samen met Miss Metcalfe nog een bijna-volwassene aan tafel zat om de orde te bewaren.

‘Waarom ben je hier zo laat?’ ging Molly door.

‘Pardon?’

‘Waarom ben je niet aan het begin gekomen, zoals wij allemaal?’

Ik wachtte tot Henny tussenbeide zou komen, maar ze bleef, net als de anderen, stil naar me zitten kijken. Alice Hunt Morgan, uit Memphis, Tennessee, ging met haar vinger over de rand van haar glas. Ik had haar Alice genoemd en zij had me gecorrigeerd: Alice Hunt, had ze gezegd, dat is mijn volle naam. Nu wachtte iedereen op een antwoord. Ze waren allemaal nieuwsgierig en ik kon ze geen ongelijk geven: ik was een indringer.

‘Het was een verlaat verjaardagscadeau,’ zei ik. ‘We waren in Europa op vakantie omdat het ’s zomers zo heet is in Florida.’ Ik zweeg even. De meisjes wachtten, met hun hoofd schuin. Molly rolde een sliert van haar rattige haar tussen haar vingers. ‘We gaan elk jaar en wilden het niet overslaan, maar mijn vader wilde dat ik ook naar het kamp ging. Dus hij heeft het zo geregeld.’ Ik haalde mijn schouders op als om te zeggen dat het allemaal in de handen van gulle, bekwaam volwassenen lag.

‘Waar in Europa?’ vroeg Molly, maar intussen hadden de andere meisjes genoeg van me en praatten ze weer met elkaar.

‘Parijs,’ zei ik. ‘Parijs is heerlijk in de zomer.’

Molly knikte en keek tevreden gesteld de andere kant op. Ik voelde aan mijn achterhoofd of ik een pijnlijke plek had door vanmorgen, maar er was niets. Ik keek het vertrek door en zag Sissy, die naar me glimlachte. Ik glimlachte terug.

‘Thea,’ zei Henny. Dus ze had Mary Abbott wel gehoord; Mary Abbott was een meisje dat je kon negeren. ‘Drink eens op.’ Ze knikte naar mijn melk. Ik keek naar het glas, dat ik amper had aangeraakt. Thuis dronken we sinaasappelsap of grapefruitsap, afhankelijk van het seizoen. Nooit melk. Moeder had er een afkeer van. We deden soms wat melk in onze thee, of Sam en ik dronken het bij het toetje. Tijdens de lunch in Yonahlossee, zo zou ik al snel merken, stond er een kan zoete ijsthee, met een brok ijs in het amberkleurige vocht, naast Henny’s bord en zij verdeelde die zorgvuldig. Die ijsthee was dik en stroperig, en, dat moest ik toegeven, overheerlijk. Jaren later verlangde ik nog naar die ijsthee, het koele gewicht ervan op mijn tong, de bittere smaak van de sterke thee die gecompenseerd werd door de overvloedige hoeveelheden suiker. Ik zou ook merken dat

het een traditie was onder de meisjes om die zoete thee van Yonahlossee te missen.

Maar dat was later pas. Nu staaide ik naar mijn glas bleke melk en probeerde niet te huilen.

‘Thea,’ zei Henny weer, op gedempte toon, maar ik wist dat ik zou gaan huilen als ik opkeek. Toen voelde ik dat ze haar blik afwendde; iedereen draaide haar stoel om in dezelfde richting en ik vond dit maar een vreemde manier van weggaan, tot ik zijn stem hoorde.

‘Goedemorgen, meisjes,’ zei Mr. Holmes.

‘Goedemorgen, Mr. Holmes,’ zei iedereen behalve ik in koor, en Mr. Holmes leek inwendig verrukt over dat antwoord, hoewel hij het elke ochtend moest horen.

Nadat hij de aankondigingen voor die morgen had gedaan en ons was voorgegaan in gebed, kwam er een vrouw naar me toe die te oud was om huismeesteres te zijn. Ze was klein en mollig, met een knap gezicht.

‘Ik ben Mrs. Holmes, de directrice. Kom mee,’ zei ze, en ze gebaarde naar de trap aan de zijkant van het vertrek. Ik probeerde niet verrast te kijken, maar ze zag het toch, keek me iets te lang aan om me te laten weten dat ik een fout gemaakt had. Maar ik wist ook dat ik niet de eerste was die zich erover verbaasde dat ze getrouwd was met Mr. Holmes. Toen ik haar die morgen had gezien, had ik gedacht dat ze het hoofd van de huishouding was, of een andere staf-functie had; zelfs vanaf de andere kant van de zaal zag je dat ze een degelijke, bemoeierige manier van doen had. Ze maakte een ongeduldige indruk. Ik volgde haar gehoorzaam, ging langzamer lopen zodat ik niet sneller was dan zij. Haar taille leek onnatuurlijk smal, alsof ze ingesnoerd was, en ik besepte dat ze een korset droeg. Zelfs moeder droeg dat niet. Maar moeder was zo slank dat ze het niet nodig had.

Haar kantoor lag op de tweede verdieping en tegen de tijd dat we er waren, was ze buiten adem. Toen ze de deur naar haar kantoor opendeed, stond ik dichtbij genoeg om te zien hoe strak haar bruine haar in een knotje was getrokken; ze was grijs aan het worden, wat je vanaf een afstand niet kon zien.

Haar kantoor was elegant ingericht en de bank waarop ik na een gebaar van haar was gaan zitten, was bekleed met een moderne ruit.

‘Theodora Atwell,’ begon ze. ‘Je zit aan Henny’s tafel?’ Voor ik kon

antwoorden, ging ze door. ‘Ik ken Henny al heel lang. Ze is buitengewoon bekwaam.’ Dit klonk als een waarschuwing. Ze keek naar de papieren die voor haar lagen. ‘Uit Emathla, Florida. Als tuinliefhebber heeft het me altijd subliem geleken om in Florida te wonen. Alles groeit daar.’

Moeder zei precies hetzelfde. Maar ik wilde niet aan moeder denken. ‘Iedereen noemt me Thea.’

‘O, dat weet ik,’ zei ze, en ze glimlachte naar me. Ik vroeg me af of Mr. Holmes haar al had verteld hoe ze me moest noemen, of ze vaak over de meisjes hier spraken. Dat moest wel.

‘Vertel eens, Thea,’ zei ze, en ze liet zich in haar glanzende houten stoel zakken en staaarde me aan vanaf de andere kant van haar bureau, dat van hetzelfde hout was gemaakt en net zo glom als haar stoel. ‘Hoe bevalt het je tot dusver?’

‘Heel goed,’ zei ik, omdat ik niets anders kon zeggen.

‘De stichters van Yonahlossee waren zeer progressieve mensen. Ze hebben dit kamp in 1876 opgericht, elf jaar na de Burgeroorlog. Waarom was dat zo’n belangrijk moment in de geschiedenis van ons land, Thea?’

Dat wist ik tenminste. Mijn eigen overgrootvader was gevlucht voor de Burgeroorlog. ‘Omdat het Zuiden ongelooflijk arm was. Omdat het een vreselijke tijd was voor dit deel van het land. Alles was snel aan het veranderen en niemand wist wat er met het Zuiden zou gebeuren.’

Ik had indruk gemaakt. ‘Ja.’ Ze knikte. Daarna vertelde ze me over Louisa en Hanes Bell, die zelf nooit kinderen hadden gekregen, maar er een missie van hadden gemaakt om vrouwen in die snel veranderende – ze gebruikte mijn woorden – wereld een zomerverblijf te bieden. Dat soort plekken bestonden al in het Noorden, voor meisjes en jongens, en in het Zuiden, voor jongens, maar de Bells zagen dat er een tekort aan was en vulden dat aan.

‘En naarmate er meer aanvragen kwamen, werd het kamp een school.’ Daarvoor had ze geklonken alsof ze een toespraakje affaffelde dat ze al vaak had gegeven. Nu keek ze me aandachtig aan. ‘Dus nu is Yonahlossee een kamp voor bepaalde meisjes en een school voor andere. Maar in beide gevallen is het een plek waar jonge vrouwen leren om een dame te worden. Want, Thea, een dame worden is niet iets wat simpelweg gebeurt, als een soort tovenarij.’ Ze knipte met haar vingers en schudde toen haar hoofd. ‘Nee, eer-

der het tegendeel: een dame worden is iets wat je moet leren.

In deze onzekere wereld,' rondde ze af, 'is een dame belangrijker dan ooit.'

Ze had het natuurlijk over de financiële crisis. Het was triest dat de Bells nooit kinderen hadden gekregen, vooral omdat ze hun leven aan de jeugd hadden gewijd. Er moest iets mis zijn geweest met de organen van Louisa. Ik had maar een vaag idee van wat Mrs. Holmes bedoelde: ze had net zo goed Grieks kunnen praten. Een dame was nu belangrijker dan ooit?

'En de naam?' vroeg ik, omdat Mrs. Holmes me verwachtingsvol aankeek. 'Yonahlossee?'

'O,' zei Mrs. Holmes, en ze maakte een wegwerpend gebaartje. 'Een oude indiaanse naam. Die heeft eigenlijk niets met het kamp te maken. Het was de naam van het paard van Mrs. Bell.'

Ik wachtte tot ze door zou gaan, tot ze iets zou zeggen over paardrij-activiteiten. Ik lachte in mezelf; Sasi was ook een oude indiaanse naam. Moeder had hem die naam gegeven omdat ik niets kon bedenken. Sasi was een oud Muskogee-woord dat 'is daar' betekende. Zoals in: de bloem is daar. Dat had moeder gezegd, precies op die manier. Ik herinnerde me haar stem nog duidelijk.

'Ik hoop dat je het hier leuk zult vinden,' zei ze. Ze zette haar ellebogen op tafel en staarde me openlijk aan, haar kleine handen gevouwen voor zich.

'Vast wel.' En ik had het leuk gevonden, even geleden, ik had het leuk gevonden om over Louisa Bell te horen; Yonahlossee leek een vriendelijker plek nu ik wist dat het genoemd was naar een paard. Maar de gedachte aan moeder, en Sasi, had me weer triest gestemd.

'Je moeder was er ook zeker van.'

Even was ik verbijsterd – had ze mijn gedachten gelezen?

'Je moeder is een vriendin van me. Een oude vriendin.'

Dat was onmogelijk. Mijn moeder had geen oude vriendinnen; ze had alleen ons nodig. Hoe vaak had ik haar niet horen zeggen dat zij en vader hier in de wildernis in Florida hun eigen utopie hadden gevonden?

'Je hebt hetzelfde haar als zij,' zei Mrs. Holmes, en toen wist ik dat het waar was, ze had moeder gekend.

'We hebben samen op *finishing school* gezeten,' ging ze door. 'In Raleigh. Bij Miss Petit.'

Ik kreeg een waas voor ogen, en even dacht ik dat ik een allergische reactie had, zoals als een van vaders patiënten, door een bijensteek, een bes. Ik beet op mijn lip en kon bijna geen adem krijgen. Toen begon ik te huilen.

‘O, Thea, ik wilde je niet van streek maken. Heeft je moeder je niet verteld dat we elkaar kenden?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Ja, ik weet alles van je af. Ze heeft me jou toevertrouwd, in zekere zin. Een andere plek zou misschien niet geschikt zijn geweest.

‘Begrijpen we elkaar, Thea?’ vroeg Mrs. Holmes na een momentje.

Ik knikte.

‘Kijk me alsjeblieft aan.’

Ik deed wat ze vroeg. Haar ogen waren amandelvormig. Dat ik in dezelfde ogen keek als waarin mijn moeder ooit gekeken had, leek onmogelijk.

‘En nog iets: als je iets ongebruikelijks merkt, iets... lichamelijks, kom dan alsjeblieft meteen naar me toe.’

‘Lichamelijks?’ herhaalde ik.

‘Lichamelijks. Ik denk dat je wel weet wat ik bedoel als het gebeurt.’

Ik zei dat ik het begreep, al was dat niet zo.

Toen ik alleen naar de stallen liep voor mijn evaluatie bedacht ik dat ze het over mijn maandelijkse periode moest hebben gehad. Maar die had ik al, en ik wist zelf wat ik moest doen.

Ik was blij dat geen enkel meisje mijn rode ogen kon zien en dankbaar dat ik een stukje kon lopen om tot bedaren te komen. Ik had begrepen dat Yonahlossee een plek was waar je bij toeval terecht kwam, door de omstandigheden.

Het pad naar het privaat versmalde zich tot een laantje, breed genoeg voor twee mensen; aan weerszijden groeiden bomen, die het meeste zonlicht tegenhielden. Ik huiverde en was opgelucht toen ik plotseling uitkwam bij een grote, ronde vlakte omringd door bergen.

Ondanks mezelf hapte ik naar adem; ik had me voorgenomen te proberen niet verbaasd te zijn over alles wat nieuw was in Yonahlossee. Maar zoiets had ik nog nooit gezien; ik had niet eens geweten dat iets dergelijks bestond. Er waren drie stenen stallen, naast el-

kaar, en ze waren reusachtig vergeleken met mijn stal thuis, alsof ze een leger van paarden herbergden. Hiermee vergeleken was mijn stal thuis nauwelijks een stal, realiseerde ik me. Paarden hingen met hun hoofd uit de opening van hun box, en ik zag een appelschimmel met een gevlekt hoofd, een soort waarover ik alleen maar had gelezen en die ik nooit had gezien.

Er liepen overal stalknechten rond die kruiwagens duwden of paarden wegleidden. Eén man zag dat ik stond te staren, en ik draaide me blozend om. Hij zag eruit als Doceys mannelijke tegenhanger, mager en pezig, capabel.

Er waren vijf buitenrijbanen, twee met hindernissen. Alles zag er nieuw en perfect uit. De rijbanen waren net aangeharkt, de hekken pas geschilderd. Ik vroeg me af waar Yonahlossee al dat geld vandaan haalde. De paar stadjes waar we onderweg doorheen waren gereden, hadden er erg arm uitgezien – de gebouwen waren vervallen, de mensen vuil – maar ik wist dat we in de Appalachen waren, waar men sowieso arm was, afgezien van de financiële crisis. Vader had het over een verschrikkelijke droogte. Weer een verwijzing naar onaangenaamheden, wat niets voor hem was, maar ik leerde al snel dat mijn leven in een serie verrassingen aan het veranderen was.

‘Zoiets verwacht je niet, hè?’ vroeg een stem, en toen ik me omdraaide, zag ik links van me een lange man. Naast hem stond een paard, al gezadeld en opgetuigd.

‘U liet me schrikken,’ zei ik, met mijn hand op mijn hart, wat mijn gewoonte was als ik verrast werd. Ik hoopte dat mijn rode ogen me niet zouden verraden.

De man lachte. Hij had een Duits accent. Ik had al eens een Duitser ontmoet, Mr. Buch, die mijn vader vroeger ongeveer eens per jaar kwam opzoeken in verband met de sinaasappelbranche.

‘Bent u Duits?’

‘Ja. Ik ben Mr. Albrecht.’

‘Ik ben Thea Atwell, aangenaam.’ Ik maakte even een reverentie om mijn onbeleefdheid goed te maken. Ik herkende Mr. Albrecht van de foto’s die aan de muur hingen. Hij was de man die de prijzen uitreikte. Hij was buitengewoon mager en had een wijkende kin, wat me verbaasde. Ik dacht dat Duitsers altijd hoekige kaken hadden. Maar hij had een gladde huid, voor een man, en rechte tanden.

Hij was niet echt knap, maar passabel. Hij leek even oud als mijn vader.

‘En dit,’ zei hij, ‘is Luther.’ Hij aaide Luther over zijn nek en Luther boog zijn hoofd en keek me aan. Luther was een alledaags paard, dofbruin met een te groot hoofd en kleine oren. Maar hij had lieve ogen.

‘Hij is het eerste paard waar iedereen hier op rijdt. Je vader zei dat je een ervaren ruiter bent?’

‘Ja.’

‘Dan heb je vast geen problemen met Luther. Geef hem een tikje als hij moet springen, hou hem op snelheid over de dubbele hinderissen. Hij springt over alles heen, maar soms schrikt hij terug als je te voorzichtig bent.’

Mr. Albrecht gaf me een zetje en ik ging in het zadel zitten terwijl hij mijn stijgbeugels aanpaste. Mijn hart ging tekeer, door een mengeling van de schok die Mrs. Holmes me net had bezorgd en het vooruitzicht om in aanwezigheid van een vreemde te rijden. Luther was reusachtig, meer dan een meter zestig hoog, misschien zelfs een meter zeventig, het grootste paard waar ik ooit op had gezeten. Dat maakt niet uit, zei ik tegen mezelf. Controle is controle. Mr. Albrecht vertelde wat ik moest doen en ik volgde hem naar de verst afgelegen rijbaan. Hij gaf me tien minuten om op te warmen, en ik reed in een drafje de rijbaan rond om Luther te testen. Ik trok aan mijn linkerteugel en hij trok terug; ik gaf er een felle ruk aan. Mr. Albrecht stond bij het hek en keek. Hij had een manier van doen die zowel formeel als ontspannen was, met zijn handen in zijn zakken, zijn hoofd schuin, zijn vlekkeloze witte overhemd, zijn netjes gestreken rijbroek met de scherpe vouw.

Ik probeerde geen acht te slaan op Mr. Albrecht, die stond te kijken hoe ik reed. Toen hij zei dat het tijd was, liet ik Luther ophouden met draven en hem van stapvoets in korte galop overgaan; ik wilde zijn reflexen scherp houden. Er was een andere man naast Mr. Albrecht bij het hek komen staan; ik kneep mijn ogen toe – Mr. Holmes. Hij zwaaide en als antwoord boog ik mijn hoofd. Ik droeg geen helm, dat deed niemand in die dagen, en hoewel andere mensen handschoenen droegen, zwakten ze bij mij het gevoel in mijn handen af. De sprongen die ik moest maken, waren bijna een meter hoog; we waren nergens bang voor in die tijd. We wisten niet dat er iets was om bang voor te zijn.

Ik voltooide het parcours in een waas. Ik kon me mijn parcoursen nooit herinneren nadat ik ze gereden had; iemand moest me vertellen of ik er een balk af had gestoten of een verkeerde bocht had gemaakt. Toen ik de laatste sprong had gemaakt, liet ik Luther stapvoets langs de rand van de rijbaan lopen tot de spanning in allebei onze lichamen afnam. Ik ging naar de plek waar Mr. Albrecht stond; Mr. Holmes was verdwenen.

Mr. Albrecht knikte en sloeg Luther op zijn nek. ‘Laat hem droogstappen. Je hebt het goed gedaan.’

Ik kon Mr. Holmes nog zien, hij was nog niet bij het pad gekomen waar de bossen hem zouden opslokken. Ik vroeg me af hoe lang het zou duren voor Sam even lang was als Mr. Holmes. Nu was hij nog een kind, of halfkind, halfvolwassene, net als ik.

Ik hield de teugels bij de lus aan het uiteinde vast en stond toe dat Luther zijn hoofd liet hangen. We liepen op ons gemak de rijbaan rond. Dat Yonahlossee geen willekeurig uitgezochte plek was, zat me dwars, maar bevestigde ook dat het plan van mijn ouders mijn begrip te boven ging. Moeder had een plek gekozen die een beetje op het paradijs leek, voor zover het paarden betrof, dat tenminste wel. Dat mijn moeder bevriend kon zijn geweest met iemand als Mrs. Holmes was bijna niet te geloven; maar ik moest het wel geloven. Mijn moeder was de afgelopen paar weken wreed tegen me geweest op een manier die ik, naar ik wist, verdiende, maar die toch moeilijk te verdragen was. Mijn ouders hadden me niet in de armen van vreemden gedreven; in plaats daarvan hadden ze me in de armen van een vrouw gedreven die bekend was met tenminste een deel van mijn vreselijke geheim. Maar welk deel had mijn moeder haar verteld? Vast niet alles.

Mr. Albrecht was in de stal verdwenen. Ik liet Luther stilhouden en steeg af. Toen deed ik iets kinderachtigs. Ik huilde tegen zijn warme schouder aan, die zout was van het zweet, en voor het eerst in weken voelde ik me getroost.